

11 / 2015

Sláva!

Věstník Rodného slovanského sněmu

Vzhůru do Slovinska

„Co my máme společného s Kalugou?“ Tuto námitku vznesl před dvanácti lety jeden můj moskevský druh, když padl návrh na dlouhodobou spolupráci s rodnověřskou obcí v jiném městě. Nijak významná pře vryla se mi do paměti, dobře vystihující důvody proti soustavným kontaktům s lidmi naší víry nejen na vzdálenost 150 km, nýbrž pochopitelně i mnohem delší. Námaha a výlohy spojené s trmácením se do daleka mohly by se ušetřit pro rozvoj domácího společenství a tradic, a to ani nemluvíme o času potřebném k učení se cizím jazykům, případně zdolávání potíží plynoucích z jejich ignorace.

Přesto pravím: Ne! Ať se nám to líbí nebo nelíbí, nežijeme v archaické společnosti, třebaže se k jejímu duchovnímu odkazu svorně upínáme. Není nám dáno býti součástí vsi, tlupy nebo kmene, jehož členové bezvýhradně uctívají stará božstva, jak činili jejich otcové a dědové. Země, jejíž svaté háje jsou nedotknutelné, i lid, jehož víra nemá jména, protože jiné nezná, minuly. Jsou pryč, až do skonání věku se nevrátí, a abychom pro sebe a příští pokolení dobyli alespoň jejich dílu, jejich odlesku zpět, budeme se musit hodně snažit.

Nestojíme na počátku cesty. Rodná víra prokázala svou životaschopnost a její obnova po staletích křesťanského útlaku nás naplňuje hrdostí. Zůstáváme však početně slabou menšinou a toto postavení není povzbudivé. Scházíme se na slavnostech k počtě bohů, avšak v rodinách, obcích, ba někteří v celých krajinách jsme s naším nazíráním světa převážně opuštěni. To není přirozený stav, protože jazyčství, byť se mohlo praktikovati o samotě, a také se ku chvále bohů nezřídka praktikuje, je ve své podstatě náboženstvím kolektivním.

K obnově pohanského dědictví je třeba spojit síly a každý ví sám nejlépe, kde může býti užitečný. Zároveň je však prospěšné čas od času opustit dědičnou roli a vydat se do ciziny za poznáním. A jde-li navíc o cizinu slovanskou, spřízněnou, potom tím lépe.

Před dvěma roky přišlo pozvání od Rusů, abychom se zúčastnili Rodného slovanského sněmu. Věděl jsem o této poradní organizaci již dříve, leč po rozporuplných zkušenostech s Všeslovanským sjezdem (podnikem hlavně politickým) jsem neoplýval nadšením. Zvítězila však zásada „než něco odsoudíš, přesvědč se osobně“, a tak jsem se v létě 2013 vydal na Podkarpatskou Rus. Také dojmy z X. sněmu byly smíšené. Převážil však dobrý pocit z upřímné pohostinnosti ukrajinských pořadatelů a hlavně z odhodlání části sněmovníků věnovat se napříště více praktickým otázkám rekonstrukce rodnověří nežli odtažitému řečnění, např. o světové politice.

Ozvěna mezinárodní politiky neblaze poznamenala i XI. sněm, konaný loni na Istrii. Ruský zábor Krymu a občanská válka na východní Ukrajině zasely mezi východoslovanské delegáty nedůvěru. Tím spíše bylo důležité, že jsme se mohli sejít a o bolestném sváru pohovořit. Dálo se to našťásti mimo oficiální rokování, protože tam by šlo jen o mlácení

prázdné slámy. Rodnověrci nejsou povoláni k řízení státní politiky, nýbrž k oživení duchovního „míru“.

Na chorvatské hostitele mohu pět jenom chválu. Zde však nechci připomínat gastronomický, hudební a turistický program, jež nám uchytili. Chci vyjádřit svůj obdiv nad tím, jak naše víra na území bývalé Jugoslávie rozkvetla. Ještě v roce 2006/07, kdy jsem tam bydlil, zdály se mi jihoslovanské kraje duchovní pustinou. V Bosně, kde jsem pracoval, jsem následky občanské války nejen viděl, nýbrž i takřka cítil ve vzduchu. Co jsem loni zažil mezi chorvatskými souvěrci, bylo něco úplně jiného, a nenadálého. Jejich nadšení pro domácí a slovanskou věc jako by mě přeneslo do 19. století mezi stoupence illyrismu odhodlaných postavit svou národní budoucnost na nových základech. Hádám, že tak jako v minulém čtvrtstoletí stál na výšině rodnověřského hnutí slovanský Východ, stává se jím teď Jih. Vypravte se s námi do Slovinska na letošní Rodný slovanský sněm, abyste posoudili, jak dalece mám pravdu nebo se mýlím.

Ročenka Sláva!, kterou třímáte v rukou, je prvním česko-slovanským číslem po versích ruské, ukrajinské, polské a chorvatské. Ačkoli neseme společné záhlaví, nejsme kopií žádné z nich. Zastáváme vlastní stanovisko, pojímáme slovanství po svém. Nebudeme naše pobratimy jenom chválit, budeme je i kritizovat, neboť bratrství a přátelství jsou možná pouze tam, kde jeden druhému říká též věci nepříjemné a kde se jim vzájemně naslouchá.

Chorvaté, Slovinci, Ukrajinci a Rusové 20. VII. 2014 na istrijském božišti Perunově

Snímek a úvodník: Chotěbud

Usnesení

XI. Rodný slovanský sněm se konal 18.–19. července 2014 v městečku Mošćenicach (Chorvatsko) v prostoru místní školy. Účastnili se ho představitelé těchto organizací:

- Bulharsko: spolky «Šumen» a «Dulo»;
 - Rusko: «Svaz Venedů» (obec Svjatoslava Chrabrého, Petrohrad);
 - Srbsko: informační centrum «Svevlad», rodnověrské obce «Luh Velesa» (Nový Sad) a «Kolo» (Bělehrad)
 - Slovinsko: spolky «Slovanští starověrci» a «Svantovit» (Lublaň);
 - Ukrajina: náboženské centrum Sdružení rodnověrců Ukrajiny: obce «Pravoslaví» (Kyjev), «Poljané» (Borispol) a «Svarga» (Ternopol);
 - Chorvatsko: Sdružení chorvatských rodnověrců: obce «Perun» (Lovran) a «Perunica» (Záhřeb);
 - Česká republika: občanské sdružení «Rodná víra».
- Sněmu se zúčastnilo 25 delegátů a 14 hostů. Hostmi byli představitelé spolku pro podporu staré slovanské kultury «Perunova svatyně» z chorvatského Lovranu (na pozvání chorvatských představitelů), kulturního spolku «Pravý svět» ze Slovinska (na pozvání slovinských představitelů) a spolku «Vigrid» z Norska (na pozvání bulharské delegace).

Sněm koordinovala hlava Sdružení chorvatských rodnověrců Damir Markotić.

Rodný slovanský sněm konstatuje: Rodnověrské hnutí v našich zemích se rozmáhá, zapojuje se do něho aktivní slovanská mládež, učení ethnologové, historici, filosofové. Tuto tendenci je třeba podporovat a rozvíjet.

Rodný slovanský sněm bude i nadále spolupracovat s Evropským kongresem etnických náboženství.

Vědecko-praktická konference «Učení Slovanů o duši» proběhnuvší v rámci sněmu potvrdila nezbytnost dalšího konání podobných vědeckých fór. Sněm zjišťuje praktické sblížení učenců-slavistů s jazyčníky v řešení obecného úkolu: vzkříšení a utvrzení rodné víry – stěžejní součásti

národních kultur slovanských zemích.

Počátkem XXI. století provázejí obnovu slovanského rodnověří globální problémy a politická destabilisace. Ve složitých podmínkách nevyhlášené války dochází k rozvratu prastarých slovanských tradic a mezinárodních vztahů. Utrpěti mohou i přátelské vazby, jež se za deseti-letí vytvořily mezi našimi obcemi. Rodný slovanský sněm odsuzuje politiku informační a vojenské agrese, která představuje možné nebezpečí pro celý slovanský svět.

V činnosti sněmu doporučujeme nepřipouštětí jakýchkoli projevů vměšování se do vnitřních záležitostí účastnických zemí sněmu ze strany jiných účastníků. Na návrh slovinského zástupce a za podpory přítomných představitelů odsoudil Rodný slovanský sněm ideologie nacismu, fašismu, rasismu a totalitarismu.

V organizačních záležitostech byla přijata rozhodnutí: Uveřejnění dokumenty sněmu ve svých vlastních a jinak nám přístupných hromadně sdělovacích prostředcích (tištěných, Google Groups, internetových stránkách). Vydati ze sněmovních materiálů další číslo věstníku «Sláva» v rodných jazycích účastníků. Vydati sborník konferenčních příspěvků. Za publikaci bude odpovídati Damir Markotić.

Navržen námět příštího setkání: «Kult předků u Slovanů». Za účelem zlepšení naší informační politiky vypracovati návrhy na obnovu společného informačního prostoru a předložit k písemnému posouzení. Odpovědným správcem bude Nejc Petrič (Slovinsko).

Koordinátorem sněmu na příští rok budiž Nejc Petrič. Projednavše a posoudivše návrhy společného symbolu sněmu, účastníci rozhodli dořešiti tuto otázku na příští schůzi a základem učiniti vzory lidové výšivky.

Úplné znění viz <http://rodnavira.cz/mezinarodni-spolu-prace/rodny-slovansky-snem-2014/>

Představujeme

Časopis pre duchaprítomných

Kresadlo je štvrtročník reflektujúci život človeka s dôrazom kladeným na hodnoty kultúrneho dedičstva, ich obrodenie a zveladenie. Časopis vychádza na zimný slnovrat, jarnú rovnodennosť, letný slnovrat a jesennú rovnodennosť. Funguje od zimného slnovratu 2011. Tlačný je na recyklovaný papier.

Tematicky je Kresadlo zamerané na rodnoverie, históriu, etnológiu, folklór, mytológiu, filozofiu, mystiku, hlbinnú ekológiu, metapolitiku, umenie, životné skúsenosti a prax. Naším čitateľom sme priniesli viacero článkov o tradičných slovanských sviatkoch, histórii a mytológii. Predstavili sme občiny v slovenskom rodnoverí, ale aj situáciu v zahraničí. K obsahu časopisu patria i filozofické eseje, úvahy o tradičných duchovných princípoch a autentickejšom živote v súčasnosti, aktivizme, etike a ekológii. Spolupracujeme s občianskym združením Pretrvanie, ktorého vybrané články tiež možno pravidelne nachádzať v Kresadle. V časopise možno nájsť aj viaceré reportáže

z kultúrnych akcií alebo recenzie umeleckých diel. Nechýbajú ani články venujúce sa zdravej výžive a tradičným plodinám či výrobkom. Poskytli sme tiež priestor pre propagáciu tradičných remeselníkov a každého, kto svojou prácou prispieva k zveladeniu našej kultúry. V Kresadle možno nájsť niekoľko rozhovorov s inšpiratívnymi osobnosťami z našej kultúrnej oblasti.

Takmer všetku prácu s časopisom mala na starosti redakčná dvojica Budislav a Tvor, ktorí napísali aj väčšinu článkov, mali na starosť tlač a viazanie. Logo nám vytvoril Paľo Francúz. S grafickou úpravou a layoutom prvých čísiel nám pomáhal Preslav, ktorého neskôr nahradil Matej Bášti. Po čase jeho úlohu prevzal Tvor. O korekciu sa starala spočiatku Michaela Andraščíková a neskôr Sonka. Počas celého doterajšieho fungovania časopisu dobrovoľne prispievalo niekoľko ďalších autorov a pre dobro našej veci prispelo svojimi aktivitami ešte zopár ľudí – všetkým patrí vďaka a chvála. Posledné číslo vyšlo

na jeseň 2013 a dokopy to bolo osem zošitov. Jedno číslo si objednalo okolo 100 ľudí, pričom náklad mierne klesal, ale zároveň si odberatelia žiadali staré čísla, keďže niekto sa o časopise dozvedel neskôr.

Pri spätnom ohliadnutí sa na doterajšie výsledky práce možno poznamenať niekoľko vecí. V prvom rade treba povedať, že sme si našli svojich čitateľov, ktorí Kresadlo vedeli oceniť. Netvorili veľkú skupinu ľudí, avšak zostali časopisu verní. Zdá sa, že by Kresadlu prospela aj lepšia propagácia a distribúcia. Určite by sa dalo viacero vecí zvládnuť lepšie. Ale existencia časopisu bola závislá na práci dvoch ľudí. Tvorili sme z presvedčenia a časopis nám nepriniesol žiadny hmotný zisk, pretože to nebolo ani jeho cieľom. Cena, ktorá sa pohybovala v rozmedzí 1,50–2,50 eur, sa vždy odvíjala iba od nákladov na tlač a viazanie. Je zrejmé, že dvaja ľudia zodpovední za chod časopisu, to nie je veľa. V súčasnosti možno pracovať na podobnej aktivite iba z presvedčenia a potreby seberealizácie. Napriek tomu, že nám naši priatelia prispievali svojimi článkami, nepodarilo sa nám nájsť ďalších stabilných členov redakcie. Kresadlo aj preto za uplynulý rok prerušilo svoju činnosť. Počas našich pobytov mimo

Slovenska a časovej vyťažnosti sa zatiaľ nenašiel nikto, kto by zastúpil našu úlohu, alebo výraznejšie pomohol udržať Kresadlo v chode. Časopis sme tvorili vo voľnom čase z vlastnej vôle, ale aj pre našich čitateľov. Tí, ktorí si ho zakúpili, nepodporili nás, ale svoju kultúru. Tá by sa však dala ešte lepšie podporiť vlastným aktívnym prístupom. Práce je vždy dosť, a pre každého, kto chce pracovať, sa niečo nájde.

Časopis je dostupný na Slovensku a v Česku. Nájsť ho môžete na sviatočných obradoch spriateľených slovenských obcí, na vybraných kultúrnych akciách, ale zasielame ho zvyčajne poštou záujemcom, ktorí sa ozvú na moju (tvorilad@gmail.com) či Budislavovu adresu (dazbogovivnuci@gmail.com).

Na záver tohto stručného predstavenia doterajších výsledkov našej práce poviem ešte toľko: Na vyššie uvedené adresy nám môžete posilať aj svoje nápady a návrhy na spoluprácu. Neváhajte a pridajte ruku k dielu a priložte do ohňa, ktorý Kresadlo vykresalo.

Tvor

Perúnov Kruh/Krug Peruna¹

Perúnov kruh predstavuje po Žiarislavovom Rodnom kruhu najstaršiu a najväčšiu slovenskú rodnovereckú občinu, ktorá vo svojej členskej základni zastrešuje územie celej Slovenskej republiky. Jeho počiatky datujeme do roku 1999. Vtedy sa na troskách staršej vlasteneckej organizácie začala formovať skupina ľudí so silnejším slovanským a neskôr pohanským cítením. Zakladateľom a dlhoročným hlavným žrecom obcíny bol Svjatoslav² z jeho bratislavskej vetvy. Prvým obradom, ktorý započal aktívnejšiu činnosť, bol obrad na vrchu Sitno, kde sa neskôr konal pravidelnejšie zimný slnovrat. Aj ten viedol Svjatoslav. Občinu a ľudí v nej tvorili spočiatku tri mestá

– Bratislava, Martin a Kremnica. Postupne sa rozšírila aj o ďalšie slovenské mestá. Svjatoslavova vierouka sa hlavne v začiatkoch dosť opierala o pramene ruských obcí a ich literatúru.

V roku 2001 sa uskutočnil prvý obrad zasvätený Perúnovi ako patrónovi celej obcíny v Kremnických vrchoch neďaleko legendami opradeného Velestúru na hore Smrečník. Jeho dátum je podľa prameňov stanovený na 21. júla (spočiatku bol tento dátum pevný, bez ohľadu na deň, ktorý vychádzal, no neskôr sa pre rôzne zaneprázdnenie a povinnosti členov rozhodlo, že to bude najbližšiu sobotu k tomuto dátumu). Ďalší rok sa presunul priamo

1) Na internete uverejnené na <http://rarach-turiec.blogspot.de/2014/05/perunov-kruhkrug-peruna.html>.

2) Svjatoslav opustil Perúnov kruh po 9. Perúnových dňoch na Velestúre z osobných dôvodov.

Oštepár Hromislav z nitrianskeho Perúnovho Kruhu na Velešiade 2012

Foto: Šimon

na Veľestúr, kvôli ťažbe dreva na pôvodnom mieste. Tu sa osadili modly a vytvorila sa svätyňa. Na treťom ročníku dostala svätyňa aj podobu kameňmi vykladaného kruhu. Obrad vtedy viedol Svjatoslav spolu s poľským žrecom a žrekyňou, ktorí prišli a pomohli s celkovou prípravou. Časť rituálu bola vedená slovensky a časť poľsky. Na štvrtom ročníku dostalo kapišče svoju finálnu podobu a počas piateho sa kvôli vandalizmu neznámych páchatelov presunulo obradisko na Smrečník, kde leží s ďalšími úpravami dodnes. V rámci obcí sa Perúnove dni konajú pravidelne a tvoria najhlavnejší a najnavštevovanejší obrad. Z počiatku sa ho zúčastňovala desiatka ľudí a dnes priláka okolo 60 návštevníkov, častokrát aj mimo občinu. Okrem Slovákov sa ho zúčastňujú pravidelne aj hostia z Českej republiky³⁻⁴ a Poľska⁵, výnimočne aj z inej krajiny. V rámci Perúnovho kruhu – Bratislava sa konali obrady okrem Sitna aj na hradisku Molpír a na Devínskej Kobyle. Na hradisku Molpír sa s nepravidelnosťou vítala jar a pálila Morena a miesto na Devínskej kobyle bolo pre svoju blízkosť určené pre rôzne obrady v rámci celého roka (napríklad aj zimný slnovrat, či obrad zasvätený Stribogovi⁶).

Perúnov kruh sa postupne formoval a získaval nových členov. Hlavne príchod starešinu Vlka Ohnivého Draka po druhom obrade na Veľestúre znamenal rozšírenie pôsobnosti aj na východné Slovensko. Obrady s nízkym počtom ľudí sa konali aj na vrchu Oblík, v Malej Sobranej a pri Raslavkameni⁷. Neskôr sa tieto aktivity v rámci východného Slovenska rozhodol po dlhšej odmlke starešina zlúčiť s novou občinou zameranou na východ – Svätoháj Rodnej viery.

Martinčania sa rozhodli vytvoriť Perúnov kruh – Rarach Turiec. Už v roku 2001, kedy bol prvý obrad na Veľestúre sa v Turci rozhodli sláviť sviatok Kračúň na záver zimného slnovratu. Jeho slávenie mapujeme do dnešných dní a stal sa nepísanou a veľmi navštevovanou tradíciou. Na základe dobovej povery o kulminácii zlých síl zimy v jednom priestore sa koná vždy na inom mieste v okolí Martina. Okrem neho sa postupom času konal aj Rodov deň v septembri, ktorý sa spojil s oslavou Dožiniek. Miesto spočiatku komorného sviatku bolo vybrané v okolí Martinských hôľ. Pre vyčistenie vandalov sa obradisko presunulo na Hradište pri Martine. Neskôr sa počet návštevníkov rozšíril a boli ročníky, kedy prišli aj návštevy z Poľska či Čiech. Pomerne cyklickým bol sviatok Živy na začiatku mája. Miesto obradu neostalo rovnaké a bolo vecou každoročného výberu. Mimo priame okolie Martina sa konalo aj v obci Krpelany na hradisku Pohanovo⁸. Nepravidelná bola spočiatku aj Mokoš. Martinčania implementovali do svojich obradov hlavne miestne zvyky a ľudové tradície. A tak vytvorili syntézu na základe starých materiálov s novými a tradícia turčianskeho regiónu osta-

la zachovaná. Rarach Turiec disponuje aj svojou vlastnou webovou stránkou, ktorá má informatívny ale aj reflexívny charakter⁹. V Turci je veľmi silný ekologický aspekt, ktorý sa prejavuje aj výberom tém a aktivitami organizácie. V minulosti sa zúčastňovali aj ekoprojektov v regióne¹⁰. Veľké rozšírenie Perúnovho kruhu čo do počtu členov a poľa pôsobnosti znamenal príchod ľudí z Nitry v roku 2006, ktorí vytvorili neskôr jeho najväčšiu pobočku. Pôvodne sa ich aktivity konali v rámci Žiarislavovho Rodného kruhu. Počas sérii prednášok Slovenské kolo v Nitre sa spoznali s Perúnovým kruhom a ostatnými organizáciami v republike. Na tejto konferencii sa stretávali ľudia z celého Slovenska a vymieňali si svoje vedomosti a skúsenosti v rámci slovanskej histórie a kultúry. Každý prezentoval svoje názory a ľudia sa tak mohli obohatiť o nové podnety, prípadne prehodnotiť tie staré. Neskôr na základe pozvánky od získaných kontaktov sa zúčastnili celoslovenských osláv Perúnových dní na Veľestúre. Pre Perúnov kruh – Nitra bol vždy dôležitý aspekt bojovníka, ktorý stelesňoval Perún a v Perúnovom kruhu získali záujem, ktoré už dlhšie hľadali. Občinu obohatili o ľudové kroje a hudobné nástroje, ktoré neskôr zakomponovali aj do svojich obradov a stali sa ich integrálnou súčasťou. Okrem toho sa v Nitre teší obľube remeslo. Členovia sa venujú umeleckému kováčstvu, práci s drevom a kožou. Vytvorili si svoje vlastné združenie, cech starých remesiel Kovlad, ktoré zastrešuje tieto aktivity¹¹ (pôvodne to bol aj názov pre občinu). Tieto výrobky sa tešia veľkej obľube v rámci celého Slovenska a človek ich môže dostať aj na podujatiach iného historického či kultúrneho charakteru. V rámci obradov Perúnov kruh – Nitra organizoval viceré aktivity v neďalekom Jelenci či v okolí hory Zobor. S určitou pravidelnosťou sa tu organizujú Hromnice, Mokoš či Kračúň. Občina často v minulosti aj dnes spolupracovala s ďalšou nitrianskou skupinou Dažbogovi vnuci. S nimi boli obrady ako Víťanie jary – Pálenie Moreny, Letný slnovrat – Kupalo/Vajano alebo už spomínaná Mokoš/Sviatok predkov či Kračúň. Dôvod vzniku dvoch občin v jednom meste si vysvetľujú jednoducho. Pred tým sa ľudia nepoznali a neskôr sa plne identifikovali so svojimi skupinami, že nebol dôvod ich navzájom zlúčiť. Vzťahy sú ale priateľské a navzájom sa podporujú. Dôležitým cieľom pre Nitranov sa stalo získanie vlastnej pôdy a vytvorenie úzkej komunity ľudí, ktorá bude sebestačná a izolovaná od majoritnej spoločnosti. O to sa pokúšali aj v organizáciách predtým a o to sa pokúšajú aj dnes. Základný kameň bol postavený a len budúcnosť ukáže, kam sa podarí zájsť. Tento cieľ teraz naplno zamestnáva ich voľný čas a tak niektoré predchádzajúce aktivity boli odložené. Ľudia v okolí Kremnice si v rámci Perúnovho kruhu dali za cieľ ochranu a kultiváciu miesta na Smrečníku. Pravidelne sa starajú o obradisko a prípravu osláv v rámci

3) Reportáž z osláv Perúnových dní na Veľestúre od Veleslavy z ČR: <http://veleslava.cz/slovane-a-rodna-vira/svatky-slavnosti-a-obrady/jak-jsem-perunuv-den-letos-slavila-hned-dvakrat/>

4) Informácie o aktivitách Rodnej viery z ČR v rámci výletov na Slovensko: <http://rodnavira.cz/perunuv-den/>

5) Reportáž na stránke ZZW Słowiańskiej Wiary: <http://www.slowianskawiaara.pl/swieto-peruna-na-slowackim-welesturze/>

6) Posledná akcia na Devínskej Kobyle bol práve Stribog: <http://www.krugperuna.org/stribog-2011/>

7) Kde bola vystavená aj informačná tabuľa. Viac informácií tu: <http://www.krugperuna.org/raslavkamen/>

8) Reportáž z Dňa Živy na hrádke Pohanovo: <http://rarach-turiec.blogspot.com/2009/05/den-zivy.html>

9) <http://www.rarach-turiec.blogspot.com>

10) Reportáž z akcie: http://rarach-turiec.blogspot.sk/2009/10/ekoprojekt-jedloviny-2009_24.html

11) <http://kovlad.sk/>

Perúnových dní na Velestúre. Zabezpečujú prípadné ubytovanie v Hostinci či veci súvisiace s prepravou materiálu a poživín na miesto podujatia alebo parkovanie. V okolí Hostinca pod Velestúrom sa mimo hlavný obrad konajú rôzne sprievodné aktivity. Hlavným lákadlom pre mnohých športovejšie nadaných ľudí je športové podujatie s názvom Velesiáda. Tú organizuje Perúnov kruh pravidelne a ponúka výhercom rôzne vecné ceny. Tie sa ponúknu od rôznych sponzorov a remeselníkov navštevujúcich túto akciu a sú z roka na rok pestrejšie rovnako ako aj samotný program podujatia.

Členovia Perúnovho kruhu sa v minulosti zúčastňovali na akciách a obradoch iných slovanských obcí v Európe – v Poľsku, v Českej republike, na Ukrajine, v Slovinsku a v Srbsku. Boli prítomní aj na konferencii o slovenskom nasledu v Belehrade, v Srbsku v roku 2007. Vlk Ohnivý Drak tu viedol prednášku o runách na Slovensku a zahrlo sa aj na slovenské gajdy. Neskôr sa zúčastnili aj slovanskej večere. Okrem zahraničia boli prítomní aj na Stretnutí západoslovanských rodnovereckých spolkov¹², ktoré sa podarilo zorganizovať hneď dvakrát. Raz na Slovensku v Nitre a druhýkrát v Českej republike

po slávnosti Dožiniek na zrúcanine hradu Rabštejn u Chrudimi.

Perúnov kruh dnes predstavuje celoslovenskú občinu, ktorej hlavný obrad sa sústreďuje okolo Perúnových dní na Velestúre. V roku 2013 sa konal už 13. ročník tohto podujatia¹³. Ide o voľné zoskupenie ľudí, ktoré nie je oficiálne zaregistrované. Dôvodom je rozhodnutie väčšiny členov, ktorým vyhovuje tento stav. V mnohých debatách v rámci celoslovenskej diskusie o založení Zväzu slovenských rodnovereckých obcí viackrát predniesli svoje argumenty a aj potrebu zachovať miestne občinové zriadenie. Podobčiny organizujú lokálne obrady a okrem toho sa zapájajú do aktivít v rámci rodnovereckého spektra na Slovensku. Jednou z nich bol aj spoločný obrad letného slnovratu v Hrušove¹⁴, či časopis Kresadlo¹⁵, kde niektorí členovia taktiež publikovali. Taktiež má svoje webové stránky¹⁶, ktoré ale dnes už nie sú moc aktívne a články sa objavujú napríklad na stránke Rarachu

Raslavien, Perúnov kruh

12) Reportáž z podujatia: <http://www.svatohaj.sk/beseda.html>

13) Reportáž z osláv: http://rarach-turiec.blogspot.sk/2013/07/velestur-2013-z-pohladu-raslaviena_23.html

14) <http://rarach-turiec.blogspot.sk/2009/06/vajano-na-hrusove.html>

15) FB stránka časopisu: <https://www.facebook.com/pages/Kresadlo/273077926063237>

16) Dnes menej aktívne stránky obcí: <http://www.krugperuna.org/>

Rodná víra

Již patnáctkrát se Dazboh znovuzrodil od chvíle, kdy bylo založeno sdružení Rodná víra, následně registrováno jako sdružení občanské. Vzniklo splynutím dvou malých obcí, které ještě několik let po sjednocení vyvíjely (rod Mokoše) nebo dosud vyvíjejí (rod Jarovíta) vlastní činnost. Deset let po vzniku občanské sdružení platnost svých stanov pozastavilo a od té doby je Rodná víra volným společenstvím bez formálního členství.

V Rodné víře si klademe za cíl obnovovat a udržovat duchovno našich slovanských předků z dob před příchodem křesťanství. Vzhledem k neformálnosti našeho spolku nelze přesně určit počet členů – s okruhem méně aktivních příznivců čítá zhruba 30 lidí. To v porovnání se situací v zahraničních slovanských občinách jistě není mnoho. Nutno však podotknout, že zejména v posledních letech a měsících se tento počet nebývale rychle zvyšuje, za což jsme velmi rádi, a doufáme, že tomu tak bude i nadále. Naše činnost se v současnosti soustřeďuje především do středních a východních, nově také do jižních Čech, což je dáno různými bydlišti našich členů. Hlavní aktivitou Rodné víry vždy bylo a je pořádání slavností k uctění bohů, předků a všech dalších přírodních sil. V souladu se starou tradicí a kolem roku jich je osm, konkrétně tyto:

 Svátek Velesův (polovina února – Češovské valy v severovýchodních Čechách)

 Vynášení Morany (druhá půlka března – Mokošín – *tímto místem se později budu blíže zabývat*)

 Slavnost Jarovítova (konec dubna – hradiště u Dolních Břežan jižně od Prahy)

 Letní slnovrat – Koupadla (místa konání různá, v posledních dvou letech hradiště Ostroměř v severovýchodních Čechách)

 Svátek Perunův (kolem 20. července – tradičně s našimi východními bratry na Slovensku – Velestúr

v Kremnických vrších nebo Volhovisko v Malých Karpatech; v posledních letech pořádáme i vlastní menší svátek nedaleko Prahy, týden před slavením na Slovensku)

 Dožínky (přelom srpna a září – v Českém Krasu nedaleko Berouna)

 Slavnost Mokošina (konec října – opět v Mokošíně)

 Zimní slnovrat – Kračun (dlouhá léta na hradišti Zámka na severu Prahy, tuto zimu poprvé v jižních Čechách nedaleko Písku)

Nejvýznamnějšími z nich jsou, alespoň co se obvyklého počtu účastníků týče, Slavnost Jarovítova a Slavnost Mokošina. Obě mají také nejdélejší tradici sahající do dob ještě před založením Rodné víry.

Kromě toho pořádáme pro vnitřní potřeby přechodové rituály jako jsou svatby nebo iniciace nových členů – postřižiny – při nichž jedinec může (ale nemusí) přijmout slovanské jméno podle vlastního a žercova uvážení. Jím je pak od tohoto okamžiku osloven.

zleva: Přijetí válečnickova dítěte do rodu o Jarovítově slavnosti 2009; zleva Staroch, Vojtěch, Jaroslav, Stanislav a Dragan

Snímek: RV

Nevyvíjíme však činnost výhradně duchovní. Máme za sebou například zatím dva ročníky ekologické akce – alespoň částečný úklid vybrané přírodní lokality od nepořádku a také spolupřádání koncertu Pohanské jaro s Českou pohanskou společností.

Na závěr ještě slibované vysvětlení „fenoménu“ Mokošín. Již od roku 2003 tradičně konáme na zalesněném vršku nedaleko stejnojmenné vsi poblíž Přelouče na Pardubicku Mokošinu slavnost. Důvod, proč právě zde, je více než zřejmý. Zpočátku byla akce pořádána „načerno“ bez vědomí vlastníka i obce, nicméně utajení bylo záhy prolomeno. Nebyli jsme ovšem vykázáni, naopak jsme od majitele dostali povolení ke vztyčení Mokošina idolu (dílo řezbáře Miroslava Landovského) a slavnost se tak zároveň

Dožínky 2014; zleva Vratislav, Tomáš, Vítoslav, Chotěbud, Mstislav, Veleslava, Jana a Igor

Snímek Veleslavinou samospouští

stala i jednou z hlavních kulturních akcí obce, jejíž obyvatelé se jí každoročně účastní. Vzhledem k nadstandardnímu a stále se prohlubujícímu vztahu s obcí jsme se v roce 2013 rozhodli začít v Mokošíně pořádat i vynášení Morany, jež je vlastně z mytologického hlediska protějškem Mokošiny slavnosti. V roce 2014 pak došlo k restaurování a konzervaci Mokošiny modly, což bychom bez pomoci a vstřícnosti místních jen těžko zvládli.

Více informací například o našich slavnostech, stejně tak jako fotografie, můžete nalézt na našich stránkách <http://rodnavira.cz/>; naše e-mailová adresa je rodna-vira@seznam.cz. Uvítáme nové kontakty a zájemce o spolupráci.

Vratislav

Cesta Dažbogových vnukov k rodnoveriu

Ludský život je sledom prechodových rituálov, významných skúseností, ktoré človeka zmenia. To sa týka aj našej cesty k rodnoveriu. Každý z nás je v niečom svojský, preto tento pokus opísať našu duchovnú púť je do značnej miery zjednodušujúci. Naš prechod z predchádzajúceho duchovného života k terajšiemu nebol priamočiary, ale skôr kľukatý. Predchádzali mu hlavne záujmy o prírodu, pričom sme k nej postupne začali pociťovať úctu. K tomu sa neskôr pridalo moderné ponímanie prírody a ekologické (enviromentálne) čítanie.

Dôvod nadviazania na náboženstvo starých Slovanov je okrem už spomínaných ekologických aspektov aj národná (lokálna a regionálna) uvedomelosť, naše vedomie väzby k určitej špecifickej (slovanskej, slovenskej, oblastnej ...) kultúre. Sme lokálpatrioti vnímajúci genius loci, ale v širšom kontexte sme i vlastenci. Nie však v zmysle tradičného ideologického nacionalizmu, cítime sa byť potomkami a súčasťou veľkého a pestrého slovanského rodu, v rodnoverí sme našli svoju kedysi málo výraznú

identitu.

Proces prebúdzania nášho slovanského ducha však nebol náhly, ale pozvoľný. Museli sme prejsť rôznymi inými cestami, kým sme sa dostali až sem. Duchovno vnímame ako niečo, čo je v nás prítomné (a v čom sme prítomný my) a čo nás zároveň presahuje resp. niečo, čo presahuje hranice nášho vlastného vedomia. Je to niečo, čo je večné a nepoznané, a preto nie je možné ho zdefinovať. Je možné sa k duchovnu len priblížiť alebo sa od neho vzdialiť. Je pre nás prirodzené, že nie všetky chápania duchovna sú rovnaké, a preto je prirodzené, ak si ho každý vysvetlí podľa svojho. Z toho vyplýva, že neodsudzujeme iné duchovné smery. Slovanská viera alebo Rodnoverie je náboženstvo, ktoré dokázalo uspokojiť naše nároky pre duchovno. Duchovno je predstavované rôznymi aspektmi bohov a duchov. Duchovno tiež zasahuje do sociálneho prostredia, kde nás zaväzuje, ale z vlastnej vôle. Rodnoverie pre nás tiež znamená získavanie nových skúseností, ktoré nám pomáhajú na našej ceste k sebaopoznaniu i poznaniu sveta okolo nás.

Občina Dažbogovi vnuci (obrad pod golianovským dubom), máj 2008

Foto: archív občiny

Stručný životopis občiny Dažbogovi vnuci

Nitrianska rodnoverecká občina Dažbogovi vnuci (Budislav, Preslav, Blahoboj, Svjatoboj, Hromoslav, Dalibor) bola založená 21. grudňa/decembra 2006. Sme apolitické neformálne združenie ľudí slovanského predkresťanského vierovyznania (a sympatizantov slovanských duchovných tradícií), pociťujúcich potrebu žiť aktívnym náboženským životom. Naša občina je základňou pre organizovanie staroslovanských sviatkov, obradov, i zvykov, poznávanie a štúdium predkresťanského slovanského náboženstva – slovanského rodnoveria. Snažíme sa tiež i o osvetu ohľadom staroslovanskej rodnej viery, tradícií, hmotnej i duchovnej kultúry Slovanov. Sme otvorení spolupráci,

vzájomnej komunikácii a vytváraní priateľských zväzkov s ďalšími podobnými organizáciami zo Slovenska a iných slovanských krajín. Radi podporíme každého jednotlivca či skupinu, ktorá pôsobí v oblasti obrodovania slovanskej (a slovenskej) kultúry – hudba, tanec, výtvarné umenie, ľudové remeslá, šermiarstvo, living history, literatúra atď.

Kontakt: dazbogovivnuci@gmail.com

Internetová stránka: <http://www.dazbogovivnuci.estranky.sk/>

Prameň (Biele Karpaty)

Prameň je názov rodnovereckej občiny pôsobiacej v bielokarpatskom kraji. Tento symbol našej identity sme prijali v roku 2011 počas sviatku Mokoše, i keď celoročný cyklus slovanských tradičných sviatkov organizujeme už niekoľko rokov (od sviatku Mokoše roku 2008). Prijatie názvu Prameň je aj isté gesto, zastrešenie našich aktivít a prísľub ďalšieho prehĺbenia činností. Prameň je symbol, ktorý reprezentuje náš vnútorný stav a ideu, s ktorou sa stotožňujeme. Prameň ako žriedlo – miesto, kde voda prirodzene vyviera a vlašá matičku zem. Príroda a jej čistota ako večná hodnota. Mokoš, božská vedma, ku ktorej sa obraciame, a ktorej zostávame verní.

Prameň ako pôvod našej tradície a ľudovej múdrosti, ktorá nezostáva hluchá voči reči prírody a prirodzenosti. Bohovia, ktorým naslúchame my.

Prameň ako zdroj našej vlastnej sily, ktorou vládžeme. V našej tradícii prameň vlasov ako symbol moci, obetina. Vlastná sila vedie k slobodnému činu, nad ktorým má každý svoju zodpovednosť.

My sa teda dostávame k poslaniu, úlohe strážiť tento prameň. Udržiavať ho čistý, lebo inak sa voda, ktorú pijeme zmení na jed. Uchováme aj múdrosť predkov, pretože v sebe nesie hodnoty pre život človeka ako celistvej, duchovnej bytosti, citlivo vnímajúcej prírodu, ktorej je súčasťou. Zodpovedne pristupujeme k našim vlastným činom, tvoríme, rozvíjame a hľadáme v sebe svoj zdroj sily. Snažíme sa o sebestačnosť, aby sme si udržali svoje miesto vo svete. Čo sa týka aktivít, tak podporíme akúkoľvek zmysluplnú snahu o rozvoj slovanskej kultúrnej tradície. V prvom rade však vidíme duchovné princípy (ktoré majú ostatne v sebe obsiahnuté aj mnohé ďalšie). Sme otvorení tým, ktorí chcú s nami prežívať našu tradíciu, nie sme však pre nikoho divadlo.

Sme predovšetkým rodnovercami, teda si ctíme slovan-skú predkresťanskú vieru a hodnoty našich predkov. Cudzie viery sú pre cudzincov. My sme hrdými potomkami Slovanov, ďalším článkom v rodovej línii, a aj preto je nám rodná viera duchovne najbližšia. Nie sme spiatočníkmi, uvedomujeme si aktuálnosť mnohých z

týchto hodnôt a zmysel ich uchovania.

Sme vlastenci, ktorí majú pozitívny vzťah k vlastnej kultúre a krajine, najmä regiónu, v ktorom žijeme. Nie sme však šovinisti a nepeštujeme resentment voči iným kultúram. Každá kultúra má svoje miesto v kraji, kde vznikla. Uvedomujeme si dôležitosť všetkých vplyvov, ktoré naši predkovia okúsili, no snažíme sa o rozvoj kultúry slovanskej, ktorá nás vychovala a je nám vlastná. Veríme, že práve rozvíjaním vlastných kultúr si uchováme rozmanitosť. Súčasná globalizácia a miešanie vytvára len šedú masu plochých identít, ktoré odmietame. Nie sme politickým združením. Ako občina sa nijako neangažujeme v súčasnej politike. Každý má svoj

individuálny názor, do ktorého občina nezasahuje. Nie sme ani slepo dogmatickým spolkom – každý pristupuje k viere alebo svetonázoru slobodne. Občina sa skladá z vlastných členov a návštevníkov či sympatizantov. Na obrade sa bežne zúčastní okolo 10 ľudí. Členom sa človek stáva po iniciácii a prijatí či utvrdení duchovného mena, ktoré sú tiež, okrem skúsenosti samotnej ako reflexii vlastného bytia, zárukou istých individuálnych kvalít. Vlastní členovia spolu rozhodujú o ďalšom fungovaní občiny na snemoch. Členstvo je dobrovoľné a slobodné. Člen sa stotožňuje s hodnotami a činnosťami občiny, je aktívny a rešpektovaný ostatnými. Človek nie je členom občiny vtedy, keď sa s ňou prestane identifikovať alebo nie je vnímaný ostatnými ako člen.

Návštevníci a sympatizanti sú vítaní na sviatočných obradoch.

Z aktuálnych činností možno spomenúť okrem celoročného cyklu sviatkov, ktorý je samozrejmosťou, aj spoluúčasť na organizovaní celoslovenského sviatku Vajana – letného slnovratu a práca na rozvoji iniciačných praktík pre dnešného človeka. Podporujeme tiež aktivity smerujúce k osvojeniu si tradičných zručností a umení, osvetové prednášky a diskusie k aktuálnym témam dôležitým pre naplnenie autentického kopaničiarskeho života.

(kontakt: tvorilad@gmail.com)

Vynášanie Moreny vo Vrbovcich 2013

Foto: Prameň

Svätoháj Rodnej Viery

Naša obecina vznikla pri príležitosti sviatku zimného slnovratu roku 2008 z iniciatívy zakladajúcich členov: Vlka Ohnivého Draka, Weleslaw, Ctibora a Dragovida. Neskôr sa pridali: Hromoslaw, Spytihnev, Sambor, Svetluška, Slaviboj a Dubiňa. Najnovší člen nosí duchovné meno Medveď. Špecifickým rysom obcíny je to, že nepochádzame z jedného mesta, ale sme roztrúsení po celom východnom Slovensku. To spôsobuje neblahý fakt, že obecina sa schádza prakticky len počas slávenia sviatkov, čo považujem za značnú nevýhodu.

Hlavným cieľom obcíny je navracanie duchovnej podstaty kultovým miestam a tradíciám. Návrat k súzneniu s prírodnými silami, budovanie hrdosti na svoje korene a duchovný rozvoj každého jednotlivca. Prírodné sily vnímame ako slovanských bohov a duchov, vnímame trojjedinosť sveta (Nav, Jav, Prav spojené osou v strede sveta – stromom, horou). Čerpáme z histórie, etnografie i vlastných skúseností. Sme voľným a apolitickým zoskupením na princípe demokracie. Rešpektujeme iné viery a dištancujeme sa od akýchkoľvek prejavov neznašanlivosti a extrémizmu.

Slávime 8. sviatkov v roku:

- Hromnice 2. 2.
- Komodice 21. 3.
- Rusálie 1. 5.
- Kupalo 21. 6.
- Perúnov deň 20. 7.
- Mokošu 21. 9.
- Dušičky 1. 11.
- Kračún 21. 12.

Okrem toho ešte prechodové slávnosti ako sobáše či podstrižiny.

Internetová stránka: <http://www.svatohaj.sk/>

Dragovid

Svätoháj 1. novembra 2014 na bývalom hradisku Dreveník pri Spišskom hrade. Zľava do prava: Medveď, Hromoslaw, Ctibor, Slaviboj, Dragovid.

Siváci Košice

Siváci vznikli na úsvite 21. storočia, len jedenásť storočí po páde Veľkej Moravy. Najprv sa stretávali a rozrastali v rámci trampskeho či čundráckeho hnutia na Siveckých lúkach pod mohutným Sivcom a stretávali sa s ľuďmi, ktorí milovali prírodu a voľnosť. Kuchtili v prírode, spievali táborové piesne a aj ináč sa zúčastňovali komunitného života voľnomyšlienkových slobodných ľudí. Postupne však začalo niečo chýbať a Siváci sa rozhodli pre ďalší rozvoj s vyššími nárokami. Iste, myšlienky trampov, indiánov, Keltov aj Vikingov boli hodné vypočutia, ale Sivákom učarila lukostrelba a zúčastnili sa niekoľkých akcií mimo rodné hniezdo, kde sa dozvedeli aj o skupinách, ktoré sa venovali starým pohanským Slovanom a práve tento smer im učaril. Starí Slovania si ctili predkov, zbožňovali prírodu, boli obratní bojovníci a nepohrdli žiadnou prácou. Začali sa teda venovať tomuto smeru, zhotovili a zadovážili si zbrane, artefakty, odev a pri večerných ohňoch si vymieňali novonadobudnuté poznatky zo života našich pohanských predkov. Samozrejme, časom sa nemohli nedozvedieť aj o iných skupinách a začali navštevovať akcie na starých obradných miestach poriadané skupinami či občinami zo Slovenska, najmä Svätohája a Perúnovho kruhu. Tu zažili prvé obrady k ucteniu slovanských bohov a

zase pochválili sa oveľa lepšou materiálnou výbavou k záujmovému obdobiu. K základajúcim členom Lenke, Slavomírovi, Wlkiňovi, Ervínovi a ďalším sympatizantom sa postupne pridávali Vlk Ohnivý drak, Rodograd a bojaschopnosť. Šikovnosť a krásu posilnila mládež na čele s Dubiňom, Lesanou a Gojmírom. Spolupráca sa rozrastala a Siváci začali robiť aj svoje vlastné obrady, ktoré mali v pohanskej komunite veľký úspech a počet sympatizantov utešene narastá.

Momentálne sa Siváci venujú hlavne dobovým remeslám, kostýmom, výrobe doplnkov a zbraní, pretože skoro všetci sú remeselne zdatní a dychtiví po zdokonaľovaní bojového umenia. Tieto najlepšie vlastnosti Sivákov začali využívať organizátori dobových bitiek, dobových táborov na popularizáciu hlavne obdobia Veľkej Moravy v 9. a 10. storočí, filmári, múzeá a preto nie div, že založenie občianskeho združenia Siváci Košice sa stalo nevyhnutným a potreba popularizácie života starých Slovanov veľká. Plány sú smelé, kalendár akcií zahustený. Oživujúce sa dejiny pohanských Slovanov našli pevný bod, na ktorom sa dá budovať.

Internetová stránka: sivaci.weblahko.sk

Vlk Šimon Ohnivý drak

Postržiny Dubiňu na jar 2011 v Čermeli pri Košiciach

Zdroj: Siváci

Rodnověrské padělky

Slovansko-árijské vědy¹

Jestliže se zabýváme rodnověrskými falsifikáty, je nezbytné zmínit kontroverzní náboženské hnutí, které odmítá i většina rodnověrců žijících v Ruské federaci, kde toto uskupení v minulosti spatřilo světlo světa. Hovoříme o **Staroruské církvi pravoslavných starověrců – inglingů**, kterou založil počátkem devadesátých let minulého století Aleksandr Jurjevič Chiněvič čili Kolovrat. Roku 2009 však došlo k jejímu oficiálnímu zákazu ve spojitosti s podezřením z extremistické činnosti. I přes oficiální název tohoto hnutí jej však nemůžeme spojit s pravoslavím ani se staroobřadnictvím. Dle slov A. J. Chiněviče jsou inglingové vyznavači „staré víry veliké rasy“ a „uctívají Práv“. Přestože bývají často spojováni s rodnověřím, jak *Svaz slovanských občin*, tak i *Kruh jazyčských tradic* se od nich distancují a považují jejich činnost za diskreditaci celého rodícího se rodnověrského hnutí. Podobně na inglingy pohlížejí i rodnověrci z dalších významných občin a svazů, mezi nimi také čelní představitelé dalšího ruského zastřešujícího svazu, *Velesova kruhu*².

A. J. Chiněvič se narodil v Omsku roku 1961. Dle svých slov zde roku 1985 dokončil mužský duchovní seminář a stal se hlavou celé církve inglingů. Od této doby se nechal zároveň titulovat „san Patr Dij – Patriarcha“. Právě v Omsku se nachází i hlavní středisko církve, občiny však existovaly či doposud existují po celém Rusku, dále ve všech třech pobaltských republikách, v Bělorusku, Ukrajině, Německu, Spojených státech a v Kanadě. Pokud se vrátíme k Chiněvičovi, jeho výpovědi se neshodují s oficiálním životopisem, a to dokonce ani jeho rok narození, jelikož Chiněvič tvrdí, že je o deset let starší. Doložená historie inglingů se váže k roku 1991, kdy Chiněvič v Omsku založil středisko „Dživa“ zaměřené na paranormální a anomální jevy, kde organizoval kurzy okultismu a senzibilitví. Z jara roku 1992 se středisko přetransformovalo do církve „Dživa – chrám Inglii“. Název církve má být odvozen od slova „inglija“ čili „božský prvotní oheň, který se bez konce projevuje různými způsoby v nekonečnosti“. V říjnu roku 1992

se nové náboženské hnutí zaregistrovalo u ministerstva spravedlnosti Ruské federace a v prosinci téhož roku došlo k jeho přejmenování na Staroruskou ingliistickou církev.

Její činnost a semináře probíhaly legálně až do konce července roku 2004, kdy oblastní soud v Omsku rozhodl o zákazu celé církve ve spojitosti s podezřením z extremistické činnosti. I přes tento zákaz však Chiněvič dále šířil své myšlenky pomocí internetu a vedl svou občinu v Omsku. Na internetu došlo v těchto letech ke zveřejnění rozsáhlých materiálů a videozáznamů toto hnutí propagujících, na čemž se kromě Chiněviče významně podílel i další představitel inglingů A. V. Trechljevov. Na základě nezákonného šíření materiálů propagujících extremismus (rasová nadřazenost Slovanů-Áriů a užívání svastiky v oficiální symbolice) došlo roku 2009 k soudnímu řízení, jehož důsledkem byl Chiněvič shledán vinným. Obvinění byl zproštěn o dva roky později³. Základním věroučným textem inglingů jsou tzv. Slovansko-árijské vědy, které mají být údajným překladem z několika starověkých jazyků. Vědy byly na území Ruské federace publikovány do roku 2008 celkem třikrát. V současné době se uvažuje o jejich zákazu, jelikož panuje podezření, že nesou určité příznaky extrémistického myšlení. Vědy se dělí do čtyř základních částí. První část se nazývá „Kniha Perunovy moudrosti“, ve které se vypráví o Perunových přikázáních „veliké rase a potomkům Rodu nebeského“ a jde vlastně o jakousi historii příchodu lidí na planetu Zemi z nekonečného vesmíru. Dle této knihy a učení A. J. Chiněviče existují plastiky vytvořené před více než 40 000 lety z ušlechtilých kovů, které jsou pokryty „posvátnými obrazci“. Plastiky jsou ovšem „skryté a nedostupné“ a nelze je tedy v žádném případě podrobit vědecké analýze, podobně jako tomu bylo i u tzv. Knihy Mormonovy, výtvoru zakladatele Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů Josepha Smithe. Druhá část nese název „Kniha světa“. Třetí část se skládá ze dvou knih: „Ingliismus – symbol víry inglingů“ a

1) Příspěvek vyjímám z oddílu 4.5 mé doktorské rozpravy obhájené v Brně roku 2012, viz http://is.muni.cz/th/74206/ff_d/Disertacni_prace__Jiri_Macuda__zkevcld.txt

2) Srovnej s: BEGTIN, K. – KAZAKOV, V.: Официальное заявление Круга Языческой Традиции и Союза Славянских Общин Славянской Родной Веры от 25 декабря 2009 года “О подменах понятий в языке и истории славян и о псевдоязычестве”.

Dostupné z: <http://www.triglav.ru/downloads.php?cat_id=5&download_id=2/>

3) Srovnej s: JAČMEŇ, V.: Снятие судимости с Отца Александра! Dostupné z:

<http://inglija.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=172:2011-03-11-15-07-10&catid=1:latest-news&Itemid=50/>

„Slovo moudrosti volchva Velimudra“. Čtvrtá část se opět skládá ze dvou částí: první je soubor starých legend „Pramen života“ a druhá je věnována cestě určené slovanským národům. Jde bezesporu o jasný plagiát, v němž je čitelný vliv hned několika děl světové i ruské literatury. V první řadě Ságy o Inglinzích ze třináctého století, dále již zmiňované Knihy Mormonovy, Legend templářů vydaných ve Francii koncem devatenáctého století, které byly v Rusku přeloženy anarchistickými mystiky, dále rodnověrských textů, a to především Písní ptáka Gamajuna A. I. Asova a Velesovy knihy. Ve védách je patrný dokonce i vliv známého západoněmeckého vědecko-fantastického dokumentárního snímku *Vzpomínky na budoucnost* z roku 1970 natočeného na motivy knihy Ericha von Dänikena, který byl odvysílán ještě za sovětské éry, a neubráníme se ani podobnosti důsledného popisu národů s rasovou teorií publikovanou v knize Adolfa Hitlera *Mein Kampf*⁴.

Od základních rodnověrských proudů se v mnohém odlišuje i samotná věrouka inglingů. Veškeré bohy pojmají jako své předky, sám otec a matka jsou chápáni jako „stvořitel“ a „bohorodička“. Nejuctívanějším božstvem je Rod, který v sobě nese všechny předky člověka a je vlastně vtělením celého lidského rodu. Dále inglingové uctívají tzv. „vyšší božstva“, mezi jejichž pojmenováními nalzáme Dažboga, Svaroga, Velesa, Peruna, ale také Odina, Thora, Valkýry, Agniho, Indru, Vestu a mnoho dalších. Severští, védští a antičtí bohové v představách inglingů pocházejí z krve bohů slovanských, a i z tohoto důvodu je zřejmě ctí. Inglingové dodržují pět hlavních půstů, postí se také v sedmý den svého devítidenního týdne. K devíti základním ctnostem patří osvícenost, oduševnělost, soucit, pokání, trpělivost, mírumilovnost, láska k bližnímu,

schopnost překonat zkoušky a také rozhodnost dosáhnout vytčeného cíle. Před svými obřady se inglingové „křížují“ podobně jako pravoslavní starověrci, ovšem začínají od čela, poté k levému a pravému oku a nakonec k ústům. Tento způsob křížování je označován jako „malá perunice“. Existuje i „velká perunice“, kdy se při křížování začíná opět od čela, přechází se však k levému a pravému rameni a končí se na břiše. Obřady inglingové rovněž doprovázejí chvalozpěvy, k nimž patří především „Chvalozpěv Boha Kupala“, „Chvalozpěv Svaté Země“, „Chvalozpěv ohně“ aj.

A. J. Chiněvič striktně odmítá evoluční teorii. Lidský rod člení do pěti základních ras: bílé, rudé, žluté, černé a šedé, přičemž ta poslední jmenovaná je dle něj rasou hermafroditů, kteří čas od času navštěvují naši planetu. Rasová teorie inglingů se však ani v nejmenším nedrží obvyklých a uznávaných teorií, např. Indové jsou pokládáni za směsici žluté a černé rasy. Inglingové mají i osobitý kalendář, jehož název odvozují od slovního spojení „Koljady dar“. Den má šestnáct hodin, týden pak devět dní. Měsíc se skládá ze čtyřiceti nebo jednačtyřiceti dnů a v roce je jich celkem devět. Jejich názvy jsou zjevně odvozeny od počátečních písmen hebrejské abecedy. Roky jsou podobně jako měsíce dvou typů: prostý rok má 365 dnů a posvátný rok, který má dnů 369. K posvátnému roku, v němž má každý měsíc po jednačtyřiceti dnech, dochází každých šestnáct let. Roky se dále seskupují do okruhů, které jsou zároveň základem pro jednotlivé epochy. Epochy mají každá svého patrona, jímž je vždy některé z božstev. Pro zajímavost: s rokem 2012 započala epocha Vlka čili Bílého psa, jehož patronem je Veles. Velesova vláda potrvá až do roku 3632⁵.

Svjatoslav

4) Srovnej s: JAŠIN, V. B.: Церковь православных староверов-инглингов. In: ŠNIRELMAN, V. (ed.): Неоязычество на просторах Евразии. Moskva: Библиейско-богословский институт св. апостола Андрея, 2001, s. 56–67

5) Tamtéž.

Sláva! Věstník Rodného slovanského sněmu · Číslo 11 (česko-slovenské 1)

Vydává Rodná víra a Dažbogovi vnuci · Řídí Chotěbud a Budislav

Adresa: Martin Budislav Pavelka · Trieda A. Hlinku 51, 949 01 Nitra, Slovenská republika

Odbyt v ČR: Bratislav, tel. 00420-724920979

E-mail: dazbogovivnuci@gmail.com, sazba a grafika: Matej Bášti

Internet: <http://www.rodovid.name>

Tisková uzávěrka 28. II. 2015